

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 21 C 389/2022, o zaplacení 129 404 645,90 Kč s příslušenstvím: žalobkyně: **OTE, a. s.**, IČO: 264 63 318, se sídlem Sokolovská 192/79, Praha 8, zastoupená JUDr. Martinem Klimplem, advokátem se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, a žalovaná: **ČEZ Prodej, a. s.**, IČO: 272 32 433, se sídlem Duhová 425/1, Praha 4, zastoupená Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 21 C 389/2022, o zaplacení 129 404 645,90 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d .**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 5. 2023, čj. 21 C 389/2022-39, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2023, čj. 16 Co 207/2023-62, **se z r u š u j í .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 24. 10. 2023 se Energetický regulační úřad (dále jen „navrhovatel“ nebo „ERÚ“) domáhá, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) rozhodl kompetenční spor vzniklý mezi ním na straně jedné a Obvodním soudem pro Prahu 4 (dále „obvodní soud“) a Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) na straně druhé ve věci vedené u obvodního soudu pod sp. zn. 21 C 389/2022.

[2] Ze spisu předloženého obvodním soudem vyplývá, že žalobkyně (společnost OTE, a. s., jako operátor trhu) podala dne 2. 12. 2022 u Obvodního soudu pro Prahu 4 proti žalované (společnosti ČEZ Prodej, a. s., jako povinně vykupující) žalobu o zaplacení 129 404 645,90 Kč s příslušenstvím jakožto bezdůvodného obohacení. Žalobkyně uvedla, že žalovaná

v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2018 od společnosti SOLAR 6, s. r. o., IČO: 288 96 246 (dále „výrobce elektřiny“), povinně vykupovala elektřinu za výkupní cenu jako formu podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“). Žalobkyně hradila žalované finanční prostředky odpovídající této podpoře elektřiny z obnovitelných zdrojů žalobkyně v podobě rozdílu mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a ceny za činnost povinně vykupujícího (§ 13 odst. 2 zákona o POZE). Licence k podnikání v energetických odvětvích byla výrobcí elektřiny vydaná návrhovatelem v rozporu se zákonem, a proto byla později zrušena. Výrobci elektřiny tak nevznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů za uvedené období, a neoprávněně tedy byly vyplaceny i finanční prostředky odpovídající této podpoře, které uhradila žalobkyně žalované ve výše uvedené částce. Žalobkyně v těchto neoprávněně vyplacených prostředcích spatřuje bezdůvodné obohacení žalované.

[3] Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne ze dne 10. 5. 2023, čj. 21 C 389/2022-39, řízení o žalobě podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (výrok I), rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena ERÚ (výrok II), žalobkyni vrátil zaplacený soudní poplatek (výrok III) a uložil jí povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení (výrok IV). Obvodní soud mimo jiné na základě judikatury zvláštního senátu dospěl k závěru, že jde o spor, jehož předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, resp. jejich vrácení, a proto je podle § 52 zákona o POZE dána pravomoc ERÚ.

[4] Pouze proti výroku IV o náhradě nákladů řízení podala žalobkyně odvolání k Městskému soudu v Praze. Městský soud usnesením ze dne 2. 8. 2023, čj. 16 Co 207/2023-62, změnil usnesení obvodního soudu čj. 21 C 389/2022-39, ve výroku IV tak, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Shledal totiž důvody hodné zvláštního zřetele podle § 150 o. s. ř. spočívající v nejasnostech ohledně výkladu kompetenčního § 52 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022.

[5] Po postoupení věci návrhověl podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Návrhovatel tvrdí, že příslušný vydat rozhodnutí v nyní řešené věci je soud v občanském soudním řízení. Změnovým zákonem č. 382/2021 Sb. (část první čl. I body 140 a 141) došlo s účinností od 1. 1. 2022 ke změně § 52 zákona o POZE: *Úřad (pozn. zvláštního senátu: ERÚ) rozhoduje spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla a podpory biometanu*. Podle návrhovatele tím došlo k zásadní legislativní změně, jejímž důsledkem je i významné zúžení jeho rozhodovací pravomoci. Není proto možné v současnosti dovozovat kompetenci návrhovatele k projednání nyní řešeného sporu s odkazem na judikaturu zvláštního senátu vztahující se k § 52 zákona o POZE ve znění účinném do 31. 12. 2021. V důsledku provedené změny kompetenčního ustanovení již není v pravomoci návrhovatele rozhodovat veškeré spory o vydání bezdůvodného obohacení, které mělo vzniknout v souvislosti s neoprávněným čerpáním podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2021 zvláštní senát rozlišoval spory týkající se podpory samotné podle § 52 odst. 1 zákona o POZE v tehdejší znění, a spory týkající se financování této podpory podle § 52 odst. 2 zákona o POZE v tehdejší znění. Nyní řešený spor (bod [2] výše) se netýká podpory samotné, nýbrž financování této podpory, podobně jako tomu bylo ve věci řešené usnesením zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, č. 3859/2019 Sb. NSS. Z jazykového znění § 52 zákona o POZE

pokračování

ve znění účinném od 1. 1. 2022 jednoznačně vyplývá, že navazuje na předchozí znění § 52 odst. 1 tohoto zákona ve znění účinném do 31. 12. 2021, které navíc zpřesňuje tak, aby bylo jednoznačné, že navrhovatel rozhoduje pouze takové spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, které spočívají v úhradě samotné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Takové spory nyní mohou vzniknout pouze mezi výrobcem elektřiny, jako osobou oprávněnou k výplatě této podpory (koncovým příjemcem podpory), a subjektem, který je povinen tuto podporu výrobcí elektřiny hradit (zde žalovaná jako povinně vykupující). Konkrétně jde o spory, kdy se výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů jako navrhovatel domáhá její výplaty odvislé od zvolené formy buď po povinně vykupujícím či operátorovi trhu jako odpůrci. Podporu, která byla vyplacena neoprávněně, nelze z titulu bezdůvodného obohacení vymáhat v rámci sporného řízení podle § 52 zákona o POZE ve znění účinném po 1. 1. 2022. K obdobnému závěru dospěl i komentář k zákonu o POZE – Šikola, L. a kol. *Zákon o podporovaných zdrojích energie. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 52, s. 494, marg. 23 a 24. Současné znění § 52 zákona o POZE je podle navrhovatele třeba vnímat rovněž v kontextu § 51 tohoto zákona, který zavedl zvláštní mechanismus vymáhání neoprávněně čerpané podpory formou řízení zahajovaného Státní energetickou inspekcí (dále jen „SEI“) z moci úřední.

[6] Žalobkyně ve svém vyjádření k návrhu předně uvedla, že otázka pravomoci k rozhodování sporu o vydání neoprávněně vyplacené podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů je v jiné, obdobné věci na základě jejího dovolání také předmětem přezkumu Nejvyšším soudem pod sp. zn. 33 Cdo 2816/2023 (pozn. zvláštního senátu: Nejvyšší soud dovolání odmítl usnesením z 28. 2. 2024, čj. 33 Cdo 2816/2023-110, neboť i podle § 52 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 je dána příslušnost ERÚ k rozhodnutí sporu o bezdůvodné obohacení i o náhradu škody způsobené neoprávněným čerpáním podpory). Žalobkyně nesouhlasí s navrhovatelem v tom, že nyní řešený spor se netýká podpory samotné, nýbrž financování této podpory. Poukázala na to, že všechny prostředky kumulované v systému financování podpory elektřiny z podporovaných zdrojů podle § 28 a 29 zákona o POZE jsou koncentrovány u žalobkyně. I navrhovatel podle své rozhodovací praxe považuje za subjekt vyplácející podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů žalobkyni operátora trhu, nikoli žalovanou jako povinně vykupujícího. Nynější spor je tak sporem týkajícím se samotné úhrady podpory přímo výrobcí elektřiny, nikoli jejího financování. Sporem týkajícím se financování podpory by byl například spor o splnění povinnosti k úhradě plateb složky ceny elektřiny na podporu elektřiny ve smyslu § 28 zákona o POZE. Stejně jako navrhovatel i žalobkyně poukázala na změnu § 51 tohoto zákona, který dává pravomoc SEI, aby z moci úřední vymáhala veřejnoprávní nárok spočívající v neoprávněně čerpané podpoře. Podle aktuálně účinné úpravy však není výkladově jasné, zda je SEI oprávněna také k vymáhání podpory, která byla neoprávněně čerpána před účinností změnového zákona č. 382/2021 Sb. Zároveň není vyřešena konkurence nároků, neboť žalobkyně i nadále disponuje soukromoprávním nárokem vůči žalované, případně dalším subjektům. Pro určení příslušnosti k rozhodnutí sporu o bezdůvodné obohacení v nyní řešené věci je tak třeba zabývat se i výkladem § 51 zákona o POZE, včetně jeho ústavnosti z důvodu možného retroaktivního působení.

[7] Žalovaná ve vyjádření navrhla, aby zvláštní senát rozhodl tak, že pravomoc k projednání věci nepřísluší ani ERÚ, ani Obvodnímu soudu pro Prahu 4, neboť předmětem řízení je nárok, o němž má být rozhodnuto ve správním řízení zahajovaném z moci úřední SEI. *Ad absurdum*, pokud by bylo ve věci nároku na vrácení neoprávněně čerpané podpory

přípustné paralelní vedení soukromoprávního sporu a současně i řízení před SEI, potenciálně by vedle sebe existovala dvě pravomocná rozhodnutí (exekuční tituly) ukládající totéž plnění ve prospěch různých subjektů. Takový výsledek by byl v rozporu se zásadou *non bis in idem*. Jelikož nyní účinná právní úprava obsahuje speciální veřejnoprávní úpravu vymáhání neoprávněně čerpané podpory z moci úřední jako odvodu do státního rozpočtu, je současné vymáhání stejného nároku žalobkyní v její vlastní prospěch v soukromoprávním sporu (od 1. 1. 2022) vyloučeno. Vymáhání neoprávněně čerpané podpory, která má podle žalované charakter veřejné podpory poskytované státem, má tedy veřejnoprávní aspekt, který byl zavedením pravomoci SEI podle § 51 odst. 1 zákona o POZE upřednostněn před soukromoprávními aspekty vymáhání neoprávněně čerpané podpory. Bylo by totiž absurdní, aby jednotlivé subjekty (operátor trhu a povinně vykupující) představující pouhé mezičlánky mezi poskytovatelem veřejné podpory (stát) a jejím koncovým příjemcem (výrobce elektřiny), byly nuceny se mezi sebou vzájemně vypořádávat a jednotlivě uplatňovat nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Podle žalované tak řešení spočívá v tom, že neoprávněně čerpaná podpora bude z moci úřední vymáhána přímo SEI, bez nutnosti zahajovat a vést soukromoprávní spor mezi jednotlivými mezičlánky.

[8] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu dle § 5 odst. 1, případně i odst. 3, zákona č. 131/2002 Sb. Vycházel z následujících skutečností a úvah.

[9] V nynější věci obvodní soud usnesením čj. 21 C 389/2022-39 popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout. Podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu popřel rovněž navrhovatel (ERÚ) svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde proto o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je podle § 2 odst. 1 tohoto zákona povolán zvláštní senát.

[10] Podle § 52 odst. 1 zákona o POZE, ve znění účinném do 31. 12. 2021, rozhodoval ERÚ *spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla*. Podle odst. 2 pak ERÚ rozhodoval *další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51*.

[11] Zákonem č. 382/2021 Sb. (viz část první čl. I body 140 a 141) došlo s účinností od 1. 1. 2022 ke změně § 52 zákona o POZE, který nyní zní: *Úřad rozhoduje spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla a podpory biometanu*.

[12] Podle § 51 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2023 *došlo-li k čerpání podpory elektřiny, provozní podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla nebo podpory biometanu v případech, kdy na podporu podle tohoto zákona nebo podle předchozích právních předpisů nevzniklo právo nebo došlo-li k čerpání podpory elektřiny, provozní podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla nebo podpory biometanu v nesprávné výši ze strany výrobce, výrobce elektřiny z decentrální výroby elektřiny, výrobce tepla, výrobce tepla z neobnovitelného zdroje nebo výrobce biometanu (dále jen "neoprávněné čerpání podpory"), Inspekce z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory a stanoví jeho rozsah podle doby trvání neoprávněného čerpání podpory*.

pokračování

[13] Podle přechodného ustanovení zákona č. 382/2021 Sb., vztahujícího se k novelizaci zákona o POZE (viz část první čl. II bod 13), se řízení *zahájená podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla do tohoto dne pravomocně skončena, dokončí podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[14] V nyní projednávané věci bylo řízení o nároku žalobkyně na zaplacení 129 404 645,90 Kč s příslušenstvím zahájeno podáním žaloby u obvodního soudu dne 2. 12. 2022. Ve smyslu výše citovaného přechodného ustanovení (*a contrario*) je proto pro určení pravomoci v nyní řešené věci rozhodné znění zákona o POZE účinné od 1. 1. 2022.

[15] Zvláštní senát souhlasí s navrhovatelem v tom, že legislativní změnou § 52 účinnou od 1. 1. 2022 došlo ke zúžení pravomoci navrhovatele oproti předchozímu znění účinnému do 31. 12. 2021. Uvedené plyne již ze samotné textace předchozího znění § 52 zákona o POZE [*spory týkající se podpory* (odst. 1); *další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona* (odst. 2)] a nynějšího znění § 52 zákona o POZE (*spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory*).

[16] Podle zvláštního senátu se § 52 odst. 1 zákona o POZE ve znění účinném do 31. 12. 2021 týkal samotné podpory, zatímco odst. 2 financování této podpory (usnesení zvláštního senátu čj. Konf 45/2017-14, odst. 17). Užití širšího pojmu „*další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona*“ v § 52 odst. 2 zákona o POZE pak zvláštnímu senátu umožnilo určit pravomoc k rozhodnutí sporu na základě kritéria totožného základu sporu jak v případě nezaplacení částek podle zákona o POZE, tak i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Samotná existence poskytnutého plnění proto nemohla být rozhraničovacím kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout. Podstata sporu byla v obou případech stejná (tamtéž, odst. 19).

[17] Tento výklad pak zvláštní senát použil i při výkladu § 52 odst. 1 zákona o POZE, který dopadá na „*spory týkající se podpory*“, to v usneseních z 27. 2. 2020, čj. Konf 20/2019-13, čj. Konf 19/2019-13 a čj. Konf 9/2019-13, a usneseníh z 10. 6. 2020, čj. Konf 21/2019-13 a čj. Konf 18/2019-13.

[18] Aktuálně účinné znění § 52 zákona o POZE však již takto šířeji nastavenou kompetenční normu neobsahuje, neboť pravomoc ERÚ zakládá striktně pouze k rozhodování sporů, „*jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory*“. Tuto povinnost k úhradě podpory má však pouze operátor trhu v případě podpory formou zeleného bonusu a aukčního bonusu (§ 9 odst. 3 a § 9a odst. 2 zákona o POZE) a povinně vykupující, jde-li o podporu formou výkupních cen (§ 10 odst. 2 tohoto zákona). Operátor trhu i povinně vykupující tuto podporu hradí přímo výrobci jako jejímu (koncovému) příjemci. Od 1. 1. 2022 tak do pravomoci ERÚ spadají pouze spory o nesplnění povinnosti k úhradě podpory. Z logiky věci půjde pouze o takové spory, které zahájili samotní výrobci jako věřitelé, nikoli o spory jiné, zahajované jinými subjekty, ani o spory o vrácení zaplacených plateb z titulu bezdůvodného obohacení, ať už v oblasti financování podpory nebo v oblasti podpory samotné. V posledně uvedeném případě by totiž již nešlo o spor o nesplnění povinnosti k úhradě podpory, ale o spor z bezdůvodného obohacení, v němž podpora již byla uhrazena, ale žalobce (který podporu poskytl) tvrdí, že takto plnil bez

právního titulu. Nešlo by tedy již o „úhradu podpory“, ale o vrácení neoprávněně vyplacené podpory. Ke shodnému závěru dospěla i komentářová literatura (Obůrek J. in Šíkola, L. a kol. *Zákon o podporovaných zdrojích energie. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 52, s. 494, marg. 23 a 24).

[19] Vůle zákonodárce ohledně vymezení pravomoci ERÚ k rozhodování pouze sporů o splnění povinnosti úhrady podpory nedává zvláštnímu senátu prostor k zohlednění kritérií totožného právního základu sporu a specifických, vysoce odborných znalostí ležících mimo oblast práva (usnesení zvláštního senátu čj. Konf 45/2017-14, odst. 19 a 20). Tedy kritérií, jež zvláštní senát bral dříve v potaz při určení pravomoci podle předchozího, obecnějšího znění rozhodné právní úpravy, jež obsahovala širší vymezení pravomoci ERÚ.

[20] Vzhledem k výše uvedenému je pak nerozhodné, zda se spor mezi žalobkyní a žalovanou týká samotné podpory (ve smyslu § 52 odst. 1 v předchozím znění), nebo financování této podpory (ve smyslu § 52 odst. 2 v předchozím znění). Toto otázku proto není třeba detailně řešit. Vzhledem k subjektům tohoto sporu totiž § 52 v současném znění nezakládá pravomoc ERÚ k jeho rozhodnutí.

[21] Jde-li o pravomoc SEI k rozhodování z moci úřední o veřejnoprávním nároku spočívajícím v neoprávněném čerpání podpory a stanovení jeho rozsahu podle § 51 ve znění účinném od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2023, tj. rozhodném pro nyní řešený spor, je evidentní, že tato pravomoc směřuje jen a pouze vůči výrobci jako koncovému příjemci podpory. Nyní jde však o (soukromoprávní) spor žalobkyně jako operátora trhu a žalované jako povinně vykupující, jíž je žalobkyně povinna hradit rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou (tržní) cenou, a cenu za činnost povinně vykupujícího (§ 13 odst. 2 zákona o POZE). Na tento spor proto § 51 zákona o POZE (v rozhodném ani v nyní účinném znění) vůbec nedopadá. Při řešení nynějšího sporu pak není úkolem zvláštního senátu zabývat se ústavní konformitou tohoto ustanovení ani hypotetickými problémy, jež by mohly být spojeny s paralelním postupem jak podle § 51 zákona o POZE vůči příjemci podpory, tak i postupem, kdy operátor trhu podá žalobu na vydání bezdůvodného obohacení proti povinně vykupujícímu, jako je tomu v nynější věci. Tyto otázky totiž nejsou rozhodné pro určení orgánu příslušného k rozhodnutí sporu, jak jej vymezila žalobkyně v žalobě podané Obvodnímu soudu pro Prahu 4.

[22] Zvláštní senát proto podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným k vydání rozhodnutí ve věci žalobkyně je soud (výrok I.).

[23] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. tohoto usnesení zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 5. 2023, čj. 21 C 389/2022-39, kterým byla popřena pravomoc soudů v občanském soudním řízení. Současně zrušil i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2023, čj. 16 Co 207/2023-62, jímž byl změněn prvostupňový výrok o náhradě nákladů řízení, neboť toto usnesení odvolacího soudu nemůže samo o sobě existovat.

[24] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní

pokračování

orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o žalobě žalobkyně vedeném pod sp. zn. 21 C 389/2022.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. června 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu